

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ebubekir Eroğlu

sınır taşı

SINIR TAŞI

Ebubekir Eroğlu 1950 yılında Malatya’da doğdu. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi’ni bitirdi (1975); avukatlık yaptı, kamu kurumlarında görev aldı. Şiirleri, şiir üstüne yazıları ve *Yönelişler* dergisindeki (1981-1985: 43 sayı, 1990: 10 sayı) çabalarıyla şiir atmosferinin açılım kazanması ve belirginleşmesine katkı sağlayanlardan biri oldu. İmgeye dayalı şiirin izini sürmesiyle de İkinci Yeni sonrası Türk şiirinde önemli bir yer edindi. *Kayıpların Şarkısı* ile 1985 Türkiye Yazarlar Birliği Şiir Ödülü’nü, *Modern Türk Şiirinin Doğası* ile 1994 Türkiye Yazarlar Birliği Deneme Ödülü’nü aldı.

Yapıtları

Şiir: *Kuşluk Saatleri* (1974), *Kayıpların Şarkısı* (1984), *Yirmidört Şiir* (1991), *Şahitsiz Vakitler* (1998), *Berzah: Toplu Şiirler, 1968-1998* (2001).

Deneme-İnceleme: *Sezai Karakoç’un Şiiri* (1981), *Yenileme Bilinci* (1988), *Sevap Defteri* (1992), *Modern Türk Şiirinin Doğası* (1993), *Sabit ve Değişken* (1994), *Muğlak Ölçekli Harita* (1997), *Kelimeler Çınladıkça* (1997), *Hayat Mükemmel Değil* (2000), *Salınımlar* (2006).

Derleme: *Seçmeler: Necip Fazıl Kısakürek* (1993).

*Ebubekir Eroğlu'nun
YKY'deki kitapları:*

Berzah: Toplu Şiirler, 1968-1998 (2001)
Modern Türk Şiirinin Doğası (2005)
Sınır Taşı (2006)

Ebubekir Eroğlu

SINIR TAŞI

Yapı Kredi Yayınları - 2328
Şiir - 204

Sınır Taşı / Ebubekir Eroğlu

Kitap Editörü: Murat Yalçın

Kapak Tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Baskı: Üç-Er Ofset
Yüzyıl Mah. Massit 5. Cad. No: 15 Bağcılar / İstanbul

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2006
ISBN 975-08-1079-1

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2006
Bütün yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 285 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.yapikrediyayinlari.com
e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://yky.estore.com.tr
www. teleweb.com.tr

İçindekiler

DOSTÇA KONUŞMA

9 • Dostça Konuşma

10 • Gürültüye Karşı

12 • Gücü Aşan Dilek

14 • Çıkmazı Aşılan Yol

15 • Karşılık

17 • Uçurum

24 • Yaban Görüntüye Karşı

29 • Çatallanan Yol

32 • Zor Sabah

34 • Görüntü

36 • Dağınık

38 • Yitmeyen İki İyilik

40 • Taş

42 • Metal Uysallığı

44 • Gölge Oyunu

48 • Eksik Terk

49 • Tatil Köyünde Ay

51 • Sabah Işması

53 • Benek ve Gölge

55 • Sözün Güçlüğü

57 • Bulut

58 • Yabancı

64 • Yaşanır Kılmak İçin

68 • Yakın Duran Işık

70 • İkiz Tecelli

73 • Ölümün Kardeşi

75 • Sancı Veren Değişim

76 • Anlık Değişimler

78 • Beklemek

81 • Yapım

82 • Sonda

83 • Susuz Vadi

84 • Soru Dolu Yüz

85 • Kasaba ve Ötesi

88 • Olduğu Yerde Sürgün

91 • Sıyrılıp Çıkış

92 • Dere Boyu

93 • Dile Geliş

HABER VE SAVAŞ

- 97 • Haber ve Savaş
- 108 • Şeytan Bir Biçimde Geliyor

“ALDI”LAR

- 113 • Aldı Nev’î
- 116 • Aldı Fehîm
- 118 • Aldı Belîğ
- 119 • Aldı Subhizâde Feyzî
- 120 • Aldı Şeyh Gâlib
- 122 • Aldı Taşlıcalı Yahyâ:
Kurtlar Yakub’un Kapısında

DOSTÇA KONUŞMA

DOSTÇA KONUŞMA

söylenmesi gerekeni
söylemeye değmiyor,
kulaklar kalbe uzaksa

konuşalım diyorum, gel
kendi aramızda,
kız kulesini alarak arkamıza

kuvvetli lodos çıkıyor
ağzımdan çıkan heceyi götürüyor
nefes kesilir, sesler bölünür biliyorum
böyle zamanlarda,
ısrar eden söz dönüşüyor çığlığa

bakışın, “tamamla bekliyorum
ya da toparla” diyor; boşver
yarım cümle yarım kalsın;
sözün söz olarak ulaştığı yer,
emanet ediyorum anlayan bakışına

bazan söylemeye ihtiyaç yok
delil ortada; sözü doğuran.
can kulağı yakınımızda.
kalan yarı uçan yarıyı çağırır
ihtiyaç yok kalbi ve kulağı sinamaya

GÜRÜLTÜYE KARŞI

bir şey yap, bir uğultuya
gürültüye dönüşmesin diye,
şafak vaktinin
kendi kendini besleyen müziği

anlaşılır, insanların uyanışı sürdükçe
acıması da olduğu gürültünün
hissedilir gizliden, müziğe el veriş
ödünç alınmış bir neşe içinde geceden
sızdırır
aşar böylelikle kendini

anlarsın kendin olmak istersen
kulağa eğilerek söylenen
bir çift söz kadar sana ait
ve içten geldiğini
bulmuş olmadan koşup peşinden
gürültünün
dıştan bakışla boğduğu şeyi

baksan yarı uykulu yamaçlara
bize bir şey söyleme fırsatı doğar
çünkü uzun rüyalar
kalmıştır geriye bir parça
aramızda bir köprü kurar
açıklayacak onu sana bana

kavrayış yetmez duyumsamaya
doğar öyle bir söz,
yakından da yakın olmayı gerektirir
kaynaşır yazgımızla

GÜCÜ AŞAN DİLEK

tuzu kuruların öfkesi
sessizce sokularak gelir:

Git öteye

burası bezdiriyor yeterince
yolup bırakılmış çiçekleri
baştan başa dikenli bahçesiyle
kaldıramaz hayvanca bir iştahı
tüylü bir yastık bul kendine

çözülsem ne olur, sarsılmadan
dönebilsem ilk zerreye
toprağın gittikçe yakınlaşan
çağrısına kulak vererek
bir esrimenin esirgeyişinde
varoluştan sınavlar geçirip
burada parçalara bölünmektense

gücümü aşıyor bu dilek
bastırıp omuzlarımdan
aşağıya doğru çöktürerek
uyanıyor
dillenmeye yelteniyor ama;
ya nasip!

çağırıyor
senin yanına katarak beni
sinirlerimi geren, uykunun
uzaktan bastırışına karşı dayanıklı kılan
kahve değirmeninden geçip
vücut bulmadan damıtılmadan
ya sonu uykudaysa, diyen bir hisle
farkına varmadan
daha'yı gözleyerek elden geldiğince

dönüşelim birlikte çözülerek zerrelere,
tanış çıkarız belki de
aynıdır çünkü paylaştığımız yurt
ya avcı ya çiftçi, vücuttan öncesine

ÇIKMAZI AŞILAN YOL

varsayımlar içinde ilerliyorum
rastgele boşaltmışlar hepsini
savunmasız bırakmak için seni beni
ama bir yol var, dolambaçsız
aramızda biliyorum
yok hükmünde kılıyor kestirmeden
örülmüş sahayı vehimlerden
yalın gerçeğin ta kendisi
ya arzu ya ölüm gibi

KARŞILIK

yüreğimin istediği gibi yaşasam,
yasalar ne der;
senin yüreğinin yasaları

yıkılmış köprüler bırakamam arkamda
beş duyuya kıyısı olan ırmakta
yapayalnız, kalmasın sonra gelenler
bir kaya parçasının insafına

vardır karşılığı ince sahilde
üstünde ot bitmeyen taşların bile
her tanışa bir öteki
her varlığa karşılık aranan dünyada
çok anlamın içinde yüzen gece
simgesi olarak kalır gündüzün

ama ben
değiş tokuş edilse de her şey
sanmam ki karşılayanı olsun
ağızdan çıkan sözün

bizi kendimize bırakmayan
zora koşup duran günün
mecbur ettiği yarış boş bir yorgunluk
günü boşlamayı yeğleyecek değilim.
bütün yükümü alır yine de,
yerini tutamaz hiçbir şey
gönüllülüğün

UÇURUM

bir yağmur paklar elbet diyoruz
“ne yaptık da hak ettik” ama
sorup durmadan edemiyoruz alttan alta
“hak ettik mi yağmuru beklemeyi
hak edenlerle miyiz acaba”
belki de bir belirsizliğe sığınıyoruz
bir kere gelirse yağmur
sınır koymayacak nasıl olsa
hak edenle etmeyen
layık olanla olmayan arasına
bildiği gibi silip süpürecek
onun bildiği ve bizim bilmediğimiz
temiz yerlerden eser kalmışsa
ve o gün hâlâ ihtiyaç duyan varsa
paklanmak adına paklanmaya
gözetir bizi diye umuyoruz
yıkayarak, geçtiğimiz yolları
ayrı bırakıp da bizi
rezil çürüyüşe terk edecek değil ya!

iltimas mı acaba beklediğimiz
hayır, bahar gelince artmıyor
vahşetine dönmekle değeri azalmıyor,
sarsılmıyor saydam doğaya güvenimiz

“bugün” çözükle bir yumak gibi kalıyor
sağlam bir zemin olmalıken
ve artık bağlanamaz olduğu her yerde
ipleri düş öüyor bize
aklımıza yarınlar dayanak oluyor
ve destek yeri belirsiz olduğu sürece
gelip yerleştiği, boylu boyunca
“bugün”ün geçişini dayanılır kılanları
zaman seçer tanıtır, yağmur artırır
kıyıda kalan ve geride duran
sefillikten ayırır diyoruz
ayırır ve bırakır bize

çünkü su, saflık hakkını ister
teslim olmaz çamurlu mevcut oluşa
en çok hanel geldiği yerde saflığına
“saflık haktır”, öne sürer üstüne titrer
bulduğu her ışılda parlayarak
en çok yüke bulandığı zamanda

taş daima savunmuştur
doğuştan öylece kalmak hakkını
haykırmıştır derin balçık arasında
çerçöp içinde kendi lisaniyla
ne direnmesi vardır suya, ne teslim olur
çürümeden eğilip bükülmeden
özünde temiz olan toprak üstünde
bir gün ortadan bölündüğünde
damar damar ortaya çıksın diye
ne varsa taşlaşmayan, yüreğinde
taş olarak taş kalma hakkına dayanır
anlayana anlamayana bir bakış fırlatır
güneşi yakalayan ince yanlarıyla
tanıtmaktan geri durmaz kendisini
farkında olana ve olmayana
şehrin hem içinde hem dışında

su dedik taş dedik su ya da taş
bulunduğu yere sahip çıkar
bulunduğu yerde öz varlığına
layık olmaktır bu, sona ve başlangıca
rezil çürüyüşe direnmedir bu
hazır olmaktır yağmura ve ışığa

taş gibi kesin ve kararlı olmayan
 su gibi doğuştan akıcı bulunmayan
 ve bundan ötürü zaafı sayılmayan
 plastik nesneler için ne diyebilirdik
 “var olmak için yoğrulur onlar
 kendini eğip bükerek korur
 dik durmak isterse mahvolur”
 diyebilir miydik?
 insandan önce insandan fazla
 ama kendisi kadar insan adına

yağmur bir gün çözer elbet
 bilginin vadisinde dondurulmuş,
 unutulmamış ama sahipsiz
 ve kaynaşmaların potası dışında
 öylece bırakılmış iyilikleri

bir yolunu bulup bazan gelir biri
 bir resim, öteki yapraklar arasından
 kayarak düşer yere yaprak gibi
 bir iyilik sınıyordur tercihimizi
 donmamış düşlerden sahnedir bu aslında
 dalların tek tük kalmış, saklı meyveleri
 nasıl güzü bir parça uzaklaştırırsa,
 temmuz güneşine bürünen eskilerin
 o uzak ülkede patlayan köpükleri
 birer iyilik sahnesinde düşer önümüze
 gelecek ilk günün haberi vardığında
 her yaprak bir uçtan sarardığında
 soluk benizleri görüp gözetir
 bir kristal olup renk salar ışıklara
 çünkü yazdan kalma bir ırmağın
 getirdiği o âni sevinçtir
 ve şu gürültü kesilse hışırtısı duyulacak
 dallardaki sürpriz meyvelerdir
 meyve ki ağır kasvetle geçen güne
 nefes aldırın düştü hediye

kasvetli gün karanlığı hatırlatır
 çaresizlikten dondurulmuş iyilikleri
 sulandırmadan taşlaştırmadan
 aşklarda, derin konuşmada, el çırpışta,
 anlamlı duruşlardaki alınlarda
 vücut versin diye insanlar
 yüklenmeye cesaret etsin diye
 güzel isimlerin ormanına dalarak
 çözerken sahip çıkar onlara

günahlar oysa tam kibre karışarak
 yoklamak ister hatırlamaz olanı
 dondurulmuş anlamlar ormanında
 kibrin ortasına kor ateşi atarak
 o saat yapar yapacağını
 tercihlerin bayağılaştığı yerde
 tercihleri bayağılaştıran her vesileyle
 kibrin kabarcığı taşar buraya kadar
 çünkü en rahat yatak açılmıştır
 kibirse bir yola koyulmuştur ama
 alçakgönüllülüğün uzaklaşmasıyla
 kovmaya eş değerdedir tanımak onu
 bir taşın iki yüzüdür tanımak ve kovmak
 erdemden eğer bir kırıntı kalmışsa
 uzaklaşması, çünkü alçakgönüllülüğün
 geri dönmek içindir ilk fırsatta
 ve tanıdığı an kovulmuştur kibir
 tanıyan duygu, çünkü tutamaz onu
 kovmak alt etmek midir ilelebet yenmek midir?
 ilelebet işte bu acı soru
 anlamına sözlükten başka yer bulamayan
 kelimelerin bu kadar şüphe dolu
 şüpheden boşaldığındaysa şaşkın ve perişan
 ve boş kalmış sayıldığı dünyada

YABAN GÖRÜNTÜYE KARŞI

vardır bir söylediği, dönüp durmanın
 çılgık sarsması gibidir; kuşatır
 dertop olmuş sesiyle,
 kelimelerini tek tek seçemesen de.
 tehlike duygusu şehrin; yatışmamış,
 batağındaki görkemi aramanın
 çevirmiştir etrafını, çözemezsin
 içten zorlayışla, istemeden ama,
 dolanır başıboş hayaletler arasında
 terk edilmiş şehir; ki yitirilmiş sayamazsın,
 görüntüleri sönüp gitmiş olduğu halde
 asla unutamaz olana, zaman tanır
 korkuyu gözlerden saklayan sesiyle
 kopup gelmiş olmayı üstünden atamamanın,
 ondan beklediğin bir cevap değilse de.
 ne aşısıdır iyiliğin ne kötülüktür
 vardır ama söyledikleri
 buradaki koşuya ara verdiğinde bile

insanın uzağında nice kötülük
 aşarak taşlıkları, ot bitmeyen üzerinde
 bir yol bulup yakına gelir
 uyarak bilinçten bile gizli davete;
 diye sakındırıyor surlarında yer etmiş gibi şehrin
 kapı arkasından sızarak gelen ses.
 kötü yüreklilikten sarkan yük; bir yığın
 bulaşamaz, kalır yerinde
 unutturmaz iyiliği bize
 ne derse o dirençsiz kalacağım
 bu kere
 ucu bucağı seçilmeyen iyiliğin
 bittiği yerde gelince görüntüye,
 kötülük kılığında kötülük.
 davet kimindir bilinç kimde
 şehrin seni beni
 tanıdık değilmiş gibi çevreleyen sesini dinler de
 nasıl hak vermezsin Farabî'ye

aydınlığı kirlenmeyen, güneşe yakın
 kayalık tepeler uyumaktayken
 araya mesafe koyarak en yakın şehirle,
 beri yanda evlerde
 bakır kaplar terk edilmiştir,
 henüz atılmış değilse
 şamatasız raflarda yeşillenmeye.
 plastik merakının silip götürdüğü tecelliler
 silemez, ayaza kesmiş gecesini iyi bildiğim
 şehrin kuşatmasından cesaret alsa da,
 kırların düş doğuran uzaklığında
 bir parıltı eşlik eder her tecelliye.
 şölen günleri yalnız düşlerde yaşar
 bir dalgakıran uzasa da gözler önünde
 nesnelere yüklenmiş bekler tecelliler
 düşleri besler cömertçe.
 kuru sığağın savunmasız bırakışı
 mahkûm edemez bizi yetersizliğe

zehir katışa, günlük alışverişin
 sohbetin tahrip edilmesine
 tepkisiz kalan kim; ses vermiyor diye
 bir bahane bul bana, rastgele
 yoksa, olmadık sebebe bağlayacağım
 ve ayıplamayacak
 burada olmayanları anacağım
 doğallığına dört elle sarılırken hayatın
 çiftçi gezgin budayıcı ama adanmış
 bulutların ardında şimdi, yaptığı işe
 ay gibi küçülse de onlar, ayıplanamaz
 şehir engebeli, dopdolu vehimlerle
 bense sarılacağım, söz
 iki tarafı adına sohbetin
 bulduğun her bahaneye
 kimlerin hasredecek, şamatasız
 erdemli vakti kalmış olabilir
 birbirine

gizlenmesi güneşin altında; içe işleyen
bakır alınların asaleti
savunmaya devam ediyor bellek derinliğinde
tomurcuğa durmamış geleceğini
besleyip doyurduğu sürece
dönüşemez karanlığa, köretilmesi
kötülük dedikleri nedir ki zaten
tükenip gitmez değil ki

taşın sessizliğine sözümüz yok
karmaşasıyla anlaşılacak olan şehirde
kesilmemiş umutların yuvasıdır o
boşluğa bakmayan bir sessizlik
vaatleriyle
doyurmak istemezse seni
ezeli sınava uyanışın öncesinde
kaşları çatılmış halde bırakan
korku dolu seslerin tehditkâr
bakışları aç gözlüce
sıkıştırıp dört bir yandan
ilkin sana rastgeldiğinde
gerçeği bırakıp gerçeğin yerini tutan
düşlerden bile kaçmaya yeltenir
sarılırsın, tanımsız; başka bir şeye

ÇATALLANAN YOL

yol çatallanıyor, gözlere sis yollayan
hoşnutsuz ilgiyi artıran daralmayla
karşıladığın halde onu
ama önemsizleşmiyor batarken gün,
diyerek salarsan kendini
–ki sen hep yaparsın bunu–
terk etmektir bu aynı zamanda dışarıdaki şeyleri,
şaşkınlığa düşmeyi kafanın içinde savuşturmayla
unutmaya baş koymaktır,
çatalın açısında batarken gün
yer olmadığı halde korkunun dışarıdan
vehmin içeriden baskısına

ıslak sonbahar yaprakları yok altımızda
yerlere yayılmış, serinleten bir o kadar
arasından geçtiğimiz çimen öbekleri yok
meşrubat tenekeleriyle parkta
göze ilk çarpan çerçöptür
ve içinde oturarak konuştukları
kulübeler, derme çatma
atılmış televizyon parçaları, plastik kutular
bakışın aşına oldukları
ve sığıkları bile anlamayanların
şimdiye esir olmuş dedikoduları
vardır bu unutuşun altında

imkân pazarındaki varlar helâk oldu
o sizin düşününüzden ibarettir
def etseniz iyi olur onları, dedikleri
varları var saymadıkları gibi
gerçekten sınırsız düşümüzün gerçekliğini
görünen gerçeğe inmesini kabullenemediler
mümkündür, yalnızca imkândır çatalın ötedeki menzilinde
harfi ve sözü yoldaki belleğe kayıtlıdır
başlangıcı vardır görünmez sonu
kendini salmazsan beyinsiz unutuşa, terk edişe
imkânların varolma şansını tanırsan
bütünüyle okursun onu

yeğ tutarım senin geçip gidişini
aldırmazlığa yaslanarak, korkmadan
bir rinde yakışır biçimde,
görüp geçirmişliği yeğlemeni

gözlerim korkulası olanı
azalmaz korku salışı sisler içinde
yorar insanı boş meraka eklenerek

ruhları giz olmaktan çıkaran
ses için yansıma gerek
içtekini olduğu gibi veren yüzü görebilmek için
nuruyla aynı dersi almış olan, vaktiyle
gözbebeğindeki belleği tanıyan bakış gerek
ve asla unutamaz olmak gerek
elden kaçırmış olmamak o bakışın kazanımlarını

kalbinin serinliğinde taşıyorsan
dünyaya boşveren anlamların mirasını
kıskanana rastlamazsın, servetini
yalnızca dostların bildiği bir nakış gibi
bırakarak çatallanan yerin sisi içinde,
sonu gelmez vaatlerini ekonomik büyümenin
kendi yerine yollarsan; yeri her neresiyse
bir rintle aynı kapıya çıkarsın

karşılaşmayı kıskanırım orada seninle

ZOR SABAH

alev
azar azar emiyor soluduğum havayı,
aydınlığa açılan
gözlerimle görüyorum onu

sürsün diye hayat
tan kızılığı kovmaya çalışırken karanlığı
beni ikame eden gece tükeniyor
etrafımı çeviriyor çınlayışı

gün, gecedan arınmış değil
eni sonu varacağı yeri
kim terk etmiş sayabilir ki
diye fısıldıyor aydınlığın sesi

beklenti bile değilken ölüm
gecede unutup bırakmayız varlığı
iki tepenin arasında
zeval acısı çözüyor alacakaranlığı

kesilmez biliyorum,
dinlemesem de varolan müzik
adını kim koyabilir yoksa
yakına gelen günün

bizi çevreleyen varlığın
kulak veriyorum dönüm noktasında
göze görünmeyen ölümün
zamanı tarafından emiliyor olmasına

biliyorum sonumuz değil
akla getirdiği halde sonsuzca tükenişi
hayata girmiyor çünkü ölüm;
cisimleşmiyor

tükenişi burada uğurlarken geceyle
vücudu olmayan, dönüşüyor gerçeğe
hayal edilişi yoksa, hayal olanın
hayatın içinde

GÖRÜNTÜ

1

bırak yalnızca görüntü olsun
şimşek ışığında seçilen
bana bir gülüşle bağışladığın
iyidir ellerin gerçeğinden

gerçekleşemez düşlerin bile
sana güç vermedi mi
bir ömür ayakta gezdirdi
ellerin gerçeği kaybolurken

2

de ki ele girmez benim gerçeğim,
zararı kimedir simgeler ormanında

gerçekleşmese de yok diyemezsin,
düşler içinde bir kez var olduğunda

gerçek hayat düşünce boşverenlerin
saf gerçek adına neresi fazla

aç ve çıplak ko'mayan, düşlerin gerçeğidir
aç gözleri gam değil; doyurmasa da

bitkinliği yeni olgunluğu önledi ya,
dünya denilen gölgeler diyarında

DAĞINIK

kuruyorum diye kınama beni
dünyayı yeniden düşler içinde
kesinti olmalıyken ölüm, hız vermiyor mu?
hayatın geçip gidişine

eski şehire buradan girdik
takılarak dizelerin peşine
surlarda açılmış bir kapıdan;
geçiş onur verecek olan
krala armağan olsun diye

şahit olduk sisli ölümün
ve berrak düşlerin kalıbına dökülen
hayatın bütünlenişine

kurup durmakla geçti zamanım
konuşmayı sana yeni bir dille

yetti şahidi kalmaya kaynaşmanın
itiş kakışın keskinliğinde
cınlayan bir kitaptır gerçek
ne yazılıysa içinde
ve okunacak diye

çalkantı sürüp gidişi öğretiyor
bitişi değil; yıkıntı bekliyor onu da
ölüm; elde bulunmayan gerçek,
görünen günden koparışı da
elle tutulanlar birer düş
hoşgörü gösterene itirazım yok
dönüp gerçeğe baktığımda

dağınık bırakılmışsa
biri onu yeniden kurmalıysa
“dünyayı gerçeğe bak da kur”
deme bana

YİTMEYEN İKİ İYİLİK

kimse yakıştıramadı yakıştıramaz
yoksullaşmayı hayata
onca tükenişe kıtlığa rağmen
düşten ve umuttan yana

şehirdeyken, her taraf korunmuşken
güç mü yeter kuşatılmışlığı yarmaya
düşler kafaca alışverişimizdir
ağırlık merkezi tehlike olan hayatta

umutsa uyuşup kalmamaktır
“keyif çat” diyen bugün sarhoşluğuyla
kafaca uyuşacak bir yer var elbet
ruhça uzanırız bir gün kıyısına

zengin olması beklendi hep hayatın
kanmaktan değil bolluk uygarlığına
eh! dayanabilmek için
terk edilmişliğin kahırlarına

bir gram artış olmamıştır
mesele, bin yıl önce yoksun olunanlarsa,
yığılmış onca mala dikilmiş binaya rağmen
dünya hâlâ aynı ağırlıkta

düşler ve umut dersin öyle değil
varlığı bağlansa da yoksun oluşa,
umudu anlamsız kılacak doygunluk ne ki
düşleri kötürüm edecek zenginlik
hem, neye yarar şu dünyada

TAŞ

kaygıyı ben hapsetmedim
 belirli bir yere belirsiz duvarlara
 terk etmiyor ama tutan yok onu orada,
 rüzgâr meşaleye yaklaşıırken
 ışıktan sonrasına hükmediyor
 rahat vermiyorsa suç ortağı değilim
 sahiplenirken ben, hükmünü sürdürürken o
 meşaleyi tutan el bile titriyor
 yapacak ne vardır; göstermek için
 varlığına tek delili buysa

adı katıya çıkar kimi yüreklerin
 taş gibi derler, inanma
 taşı çekiştirirler aslında
 kaygıyı sönmüş meşalede kalıba döker
 püskürtür üzerimize kapısı kapalıysa
 gizlenemez haldedir bir yürek
 bilinmeyen yönler gerçi duygu neşreder
 tutukladığı için her bakış atanı
 taş ondan duyarlıdır; ateş kadar
 ucu açık olan alevin, taşın sınırlarını da

eskilerden kalmışsa bir taş
 kabirlerin çürümeyen yeri
 anıttan kumlanıp dökülenleri
 onlar yansıdıkça duygular çiçeklenir
 ya da birinin gizlice görüldüğü yerde
 ince yağmurlar gibi işler toprağa,
 toplanan ve koyulaşan bulutun
 yaptığı gibi etraftaki ağaçlara
 kaygının ucu açık; sınırlıdır taş
 zenginlik katar her bir bakışa

METAL UYSALLIĞI

bir metal parçası nemli toprakta
bozguna uğramış rengi,
kımultısız
ve karıncalanan ısıltısı bir arada

serilir, merak etmez hiçbir şeyi
bolca boş vakti olanlar
ve merak etmeye vakit bulamaz
kafası incelikle dolu olanlarsa

örülmesi can çekişmenin
çıkmaktaki ısrarına benzer yorgun metalin
işi bitik bir eşya olmaktan
ve eşya olarak girdiği hayatımızdan
yaşadığı zamanla yarışan
aslına döner metal, uyarak
bağrına düştüğü toprağın çağrısına
terk eder bizi bıraksan bırakmasan
yavaşça olabilir; yok duraksama

yalnız kalmış ağaç böyle midir? değil
apaçık ortada
duyarsızca o, üstüne abanan
kirli havayla başa çıkmak zorunda
ağaç ki boğuşarak var kalır
canlı kökü denk düşmezken soluk dallarına

güneş,
parıltı üstüne pas üstüne aynı tonda yansıyor
cevap veriyor bakanın bakışına,
pası ve metalin doğasını ayırıyor ışık
gizlenen inleyişini ele veriyor
bildik bir canlı, sanki

gövdesinden başlayarak küflenışı ağacın
acaba böyle mi?

bize özgü bir gerçek değil anladım
düşünmek geldiği yeri,
anlatıyor küflenmesi ağacın,
metalde koyulaşan pas lekeleri,
dönmekteki doğallığı aslına

GÖLGE OYUNU

1

anısı yaşamış olmanın,
dibe çökmüş çileli geceyi
bakarken doğuya bakan yamaca
çekip gider hafızadan;
kaçırılacak gibi çıkarılışı
eski sandıktan
sahibi adressiz bir fotoğrafın,
kapana kısılmaya karşı
kabartma resim olmaya
sığılmaya karşı bir tanıma

yalnız senin mi sanırsın, üstelik
daha kimler sahiptir ona
hafızanın yükü üstüne titrerler,
gecenin yıldızlarla karıncalanması
üstüne kapanma korkusuyla,
bir kapak saymış olmalı ki hafızayı
böcek ölümlerini saklayan kuyuda

her kim yerinden oynamış
kanlı tırnağı gibi sahip çıkarsa
acıyla birlikte anısına,
hayatın fermanı sayarak
kalsın diye kanlı canlı
pelteleşmeyi önlemek uğruna,
kimya bilgisini yardıma çağırarak
kaleme almaya kalkışırsa akılda kalanı
soğan mürekkebiyle yazmalı;
ki görünmez olsun,
hem uçsun hem kazınsın kâğıda
rahat bıraksın hafızayı

2

kararı sen ver
 yolculuğa dediysen tek başına
 vermişindir zaten, dile gelmeden
 menzile yönelmiş akılla
 uymuş değilsin bir başkasına

çileli geceden kalan resimler
 güz yaprağındaki lekeye dönse
 yırtıp atsan, gündüze kalmasa
 kalan rahatlıktır sanma, hafızana
 çürümüş bilinirken yapraklarla birlikte
 kirli bir derenin içinde
 su kabarcıkları peyda olur
 ve kurbağa sesleriyle her biri üzerinde
 net görüntüye dönüşü patlamalar eşiğinde
 gecenin gölge oyunları

ölü on yıllar geçti; düşleri canlı
 bütün gençliği düşler sarmaladı
 eskimiş haberlerde bi' dolu ceset
 akranımdan canlı anılar kaldı

yok pusulası,
 çağrısının şiddetiyle tanıdığı
 menzilden kopmadı da ısrarı
 kale gibi durabildi yerinde
 dile gelmeyen kesin kararını
 müthiş belirsizlikler kuşattı

belirsizlik güç verir kimi zaman
 geri itişe atar kamçısını.
 kuşatma cesaret verir
 söyler sonrasızlığı
 dar olmadığını dünyanın,
 ölü on yıllardan birikip gelen
 zapt edilmiş anılara karşı

EKSİK TERK

terk ettiği yeri anlatır
“yerleřtim burada rahatım” diyen

kimbilir kaç geceyi harcamıştır
anlattıklarını unutmak ümidiyle

açık rahmet kapısı aslında vardır
bırakıp çıktığı yerde bile

kafaca eski günleri paylaşır
gönölce onları bilmeyenlerle

başka dert var mıydı terk etmekten
oysa kurtulmanın düşü peşinde

TATİL KÖYÜNDE AY

karanlık gün be gün koyulaşıyor
tam, keyfini çıkarmak dedikleri
bir zamana denk gelmiş gelişim
hesap geceleri oysa, başlarken benim için
ay ışığındaki gezilerin

otlar parlamaz oluyor önce
benzerliği bitiyor ateş böceklerine
ardından ağaçlar kararıyor
birbirini koyulařtıran gölgeler halinde,
ay çünkü küçölüyor gittikçe

ve hesap veriřim benim
ağır ve uzun uzadıya
küçölme günlerini devirebilirsem eğer,
geç kalacak değil ya!
tükeniş günleri karanlığın
işte geliyor her hesabı altüst ediyor.
artık gücünü kuşan buna dayan
teker teker ve ısrarını bağırmadan
taş parılıyor ağaçlar seçiliyor
ışığı üstüne geçiren gölgeler gibi
çünkü artık ay büyüyor

ayın güneşe bakan bir yüzü var
 ne eksilir ne artar
 ne de dönüp bir gün bize bakacağı var,
 azar azar büyüyen azar azar küçülen
 yüzünü bize gösterir de
 düşlerimizi üstünde toplar,
 ömrün iniş çıkışa mahkûm bütünlüğünde
 kesintisiz vakte işaret koyar

tam görür ay bizi; bu kesin
 görüş eksikimizi o tamamlar,
 bir gün tamı tamına görünse bize
 on dört gün eksik bakar

SABAH IŞIMASI

1

çömeldim bir tepenin önüne
 durup kalmış ayı seyrettim
 geçip giden günün tortularına
 birer perde çekerken
 ay, akşamın ardından
 ağaçları dönüştürdü gölgeye
 dün gece

şimdiyse ortalık ağarıyor
 arkasındaki ışık daha çok belirdikçe
 eteği ağaçlara gömülen
 hafifçe karanlığa bürünen ön yüzüyle
 aydınlanmaya yardım ediyor karşı tepe;
 çamların oynayışında açığa çıkan
 sabah ışımasıyla birlikte

kızgın bir yayılıştı vadiye doğru
 toz toprağın ötesinde
 dünün azgın tortularından arınmış,
 geceye hükmeden düşünceden
 süzülerek gelen
 biz, eski dağlıların kaderine

2

hoşnutsuz olmanın özürü kalmaz
gece gömülürken dünün dünyasına,
musallat olmuş görüntüler
silinip gitmiş lekeye döner
çözülür göz önündekiler
sabah ışımasıyla,
kimse karşı koyamaz hoşnutluğun ağır basışına

şehir; yasak koyduğu, yani hüküm sürdüğü yıpranmanın
varolmanın unutuşa takıldığı yer
bileti kesilmiş düşler vardır orada;
eskitilmiştir, vakit bulamaz dağılıp uzaklaşmaya

herkes tanıdık çıkıyor şimdi kaynağına iyimserliğin;
bu bilgi yeni değil aslında
ama bellemenin, belenmiş bilginin
ve zaten biliyor olmanın eskitemediği,
vardır bir duyumsama;
merhem olagelmıştır bilincin yaralı noktalarına
taze haber hükmündedir sağalmış bilinç
her nefes, nefesin değdiği her şey
yalnızca bilgi değildir, bilgi dedikleri
kar üstündeki ışımayla

BENEK VE GÖLGE

gökyüzü beneklenir
sabah ışımasının ardından bulutlarla
görürsün yüksek binaların kuleye dönüştüğünü
lodos net bir alan açar insan bakışına
ve etkili dalgaları gizler
uzun bir akıntı ayarında
kendi gölgesine bakar gökten her benek
deniz grileşir altında

kimse beklemez gün ışığından
bir karartı çıkacağını
görünmez ve gerçekte yoktur bir aracı
güneşle, dostum; gece arasında
deniz üstünde leke bıraksa da bulutlar
sisten arınmış sabah ışığında
korku salmayan berraklığıyla;
sahibi başka

peyda olur oysa yıldızlar
 beklenir havanın kararıyla
 gecenin şiddetiyle parıldar
 her yıldız kendi yuvasında
 yine aracısız ilişkidir hükmeden
 ögle güneşi ile yıldızlar arasında
 ve esrarlı bir derinlik
 karanlıktan ışığı kimse ummasa da

sözün belirişi de böyle mi ne?
 damla oluşumuna benzer muhayyilede
 tomurcuğa döner önce bir kelime
 ve ardından yorucu mayalanma
 başka bütün kelimeler ondan doğar
 geldiği yerleri terk ettiği halde
 taşıyıp ruhunu yığar buraya
 etraf karardığında

SÖZÜN GÜÇLÜĞÜ

gök üstümüzdeki örtüye döner
 öyle yakın ve geçimli; geçince kendimizden
 adım attıkça kıraç toprak boyunca
 dağçiçeği gibi kelimeler
 cınlayıp durur şurda burda

dervişlerin telvin vaktine dair
 bulutlar geçer dopdolu içimizden
 kelimeler art arda bastırınca

söz sevgisinin ebedi sınavı
 peşinden sürüklüyor insanı
 dünya karanlıklar denizine batsa ne olur
 işte, bir gün can yakan bir gün tazeleyen
 eski efsaneler çıkarak belleğinden
 dizginliyor gecenin ağrısını

havaya karışmış halde değil,
 bir resimdeki gibi yerli yerinde
 görmek istersiniz ya onu;
 ressam eli değsin, dersiniz
 dizgini de işte bu!

sözlerim yolunu şaşıyor
kınamayın onu, yürümek zorunda
bulutta eksilme yok, yol toz duman
parıldasa bir umut bir yıl can yakan
öz yurdunda bile güçlük çekiyor,
çoğunlukla

BULUT

yürüyoruz
hep yükünü boşaltacak hissi veren
bir bulut kümesinin ardınca
ama boşalttığını göremiyoruz
bulutları, bizi, yürüyüşümüzü
ve uçumuzun de menzilini kapatan
yoğun sis arasında

hiçbir şeydir
ben diye şişinen benlik
hassaten estirmeye kalkıştığında
öyle bir havayı daha fazla

şiiri can dolu hissedişle
gurur hiç biraraya gelmiş midir;
bunu söyler keskin ılık
ok gibi girdiği karanlık odada

YABANCI

sıradan bir durum iken tanış olmak
yaklaştırır karşı tarafı
yabancı olmanın sırrı

karşıtlıklar birbirini beslerken
ölçmeden hesaba girişmeden
kendimi üstünde cesur bulduğum yolda
nefret yok sevgi ürkek
tanışıklık şöyle böyle olunca
yabancı olmak bir ayrıntı demektir
işte bu ayrıntı getirir
ve dik tutar ezeli yakınlığı
karşılıklı vardığımız noktada
bir ima bile hatırlatır
geleceğin sonsuzluğunda
imkânsız gibi duran buluşmayı

sanma tereddüde boğar yalnızca
kesin karar vermeye zorlar yabancılık
ya da rastladığı bağları kopararak
her kararın dışında kalmaya

derin ürküntüye ve aynı zamanda
içten yakınlığa yol veren
yabancı olmanın sırrını gördüm ben,
göz göze gelerek bir anda
hastayla hiç tanışmadığı hekim arasında
borç doğurmayan bir çekimin zorlamasıyla

silinmeden yok hükmüne girmeden
yabancı olmak bağını yitirmeden,
herkesin ortasında gizlenen hırsız
ve sinsice tanıdığı kurbanı arasında
güçlü bir çekimi vardır yabancılığın.
takma adlı bir müfteri ya da
ötekine sahte sevgisini sunarken
arzuyla yaklaşır birbirine zıtlıklar,
mesafe neredeyse destek olur
iki tarafın yakınlığına

tek yabancıyı şehrin, Yemliha'ydı
 uyanıŖa yatan yedi adamın
 ötekiler yabancılık nedir bilmediler
 kendine yabancılaşmayı da hiç hissetmediler
 dıştan şehir içten mağarada
 zamanla sınanıp sabrı denediler
 birbirlerine şans değil baht dilediler
 biri adım attı sonunda, şehir yaklaştı
 eldeki bilgilere göre:
 kral Dakyanus'un zulmünden;
 erenlerin sezgi ve şerhlerince:
 yo hayır som aldanış olan kibirden
 ya da köpeğiyle yedi kişinin,
 yalnızca gönlü öyle istediğinden
 kaçıp kurtulmuşlardı

"her kaçış besler kendi esrarını
 derinleşir yol esrar koyulaşır
 kaçtığı kesindir de kaçanın
 varacağı yer var mıdır?"
 diye düşünürken kaçışı gizleyen
 ve karanlığa gömmeyen mağarada
 güneşin görülesi olduğu gün
 fırın ateş i karşısında gün ışığında
 iki taraf da aynı ekmeğ i tanıdı
 yalnız parada üç yüzyılın uzaklığı
 ne hallere düşmüş para neyin karşılığı
 çıkılan ilk yol tanınan ilk şehir
 ve gerçek fırın ekmeğ iyle
 yanına dönülecek dostlar düşler içinde
 merakı ateşleyip dururken
 kahredici olmaktan çıkan yabancılık
 yakınlık verdi iki tarafa
 doğuştan orada oturanlardan fazla

değişmesine değişti ama
her defasında bulup bir yolunu
yeni gelene ve orada doğmuş olana
zamana dayanıklı yenilikler bıraktı

“bana yer var mı?” demesine kalmadan
gülümseyen yüze yaklaşınca saygıyla
şehrin ekmek işçileri
tok bir beden ve dahasını isteyen
yalnızca hikmet açlığıyla
mağaradan gelen ışığa danıştı
ışksa sözünü esirgemeyen
yedi dostun elçisi
duraklar büzülmedi, ses verebildi
ağızlar gerilmedi çünkü gülümsedi
mağara açıldıkça karanlık dağılmıştı

ve o gün bu gün
birbirine “sen buyur” diyen eski ve yeniyle
karanlıkla aydınlığın yabancılığı
bize bir ilham kaynağı bıraktı

uzak şehirlerde bile insana
yabancılığını hissettirmez ağaçlar
oraya buraya atılarak
can çekişmesi ilk şaşkınlığın
cevap beklemez aslında;
soru dolu gözlerle bakar
o gözleri doygun kılan ağaçlar
kollayarak çekingen iki tarafı
yabancılığın sırrı yatar burada
araya aşılmaz mesafeler koyarak
her birini kendi yalnızlığına gömüp
tepesine dikilmez yalnızca

YAŞANIR KILMAK İÇİN

ilkin sonu gelmez bir alandır,
 yürümek isteğinin önünde uzanır
 kimi çarpıcı olduğu kadar aldatıcı
 kimi de gerçeğin devamı olan
 görüntülerin gözleri besleyişiyle
 keşfedilmeyi bekleyen dünya.
 zehiri ve panzehiri yan yana
 renklere bürünür ışığa ve gölgeye döner
 ve kuşatmak için can atan hazinesiyle
 her oluşu kaydeder ilk şekliyle
 yiyip yutmak onu, düşünce dalmış zihin,
 bir çalkantının sesini dinler
 gençliğin bitmezlik günlerinde
 azgın dalgalar her günün özetiyken
 zehirden sakındırmayan panzehire baktırmayan
 yok edemese de kaygılarla başa çıkan
 bir gücün vehmi kalmıştır insana
 ya da derin gölgeler çıkar vehmin gücünden
 bize göstermediği asıl varlığına dayanan
 miras bırakılmış binaya girmek üzereyken
 tam, hak kazandım diyecek olur insanoğlu
 önüne açılan bolluk diyarına

ne ki görüntüler karışır birden
 anlamlar başkalaşır
 vardır bir başka gerçek ki çıkar ortaya
 gerçeğe toslar beslenmiş umutlar da,
 kulağı kırıste olanların bile duymadığı
 eli kulağında bir felaket
 adım atmak için cesaret bulmuş olana
 hazır bekliyormuş meğer, dedirtir
 darbe vuramaz elbet genç olmaklığa
 gerçekler zengindir, görüntü kadar
 aldatır kimi zaman; sinsidir
 tükenmeden, gençliğin dışına çıkmadan
 uzaktaki yüzü yakına doğru gelir
 ötede yol üstünde bekleyen
 çölleşme beliriverir bir anda

düş kırıklığıdır başa gelen, diyelim
ona bağlamak zor değil, güçsüzlüğü
kırılmış düşlere dayandırmak zor değil
boş da değil
umudu öz adıyla düşünemez haldeyken,
iyimserliğe bir istek doğar
o kadar kaygı arasında

iyi olanı olmayanı, eskisi ve yenisi
ikisi yarışıp durur aslında
birinin önünü kesmek
ötekine yol vermek için
hem kamçılasa hem boyun eğdirse de insana
gençliğin tükenmediğini ilham eden
dolu testiden son damla
geleceği parıldatan bir ışık verir
arzunun sonsuz çeşidini gizleyen
kıpırtısız gözdeki
bir anlık donuk bakışa

şenlendiren görüntülerdir ilkin;
gerçek ya da aldatıcı,
çölleşmeden önceki saatlerin sarkacını
sonra bırakır kaygıların korumasına
(kaygılar uyarır kendisine çünkü sahip olanı
alışkanlık düğümüne her takılıp kalmaya
ölgün olmaya karşı)
kavurmaya and içtiği çölleşmenin
bir dünya vardır artık
bir de geleceğe bakan kararlılık
“eksik olma başımdan ama”
diyebilmek için gerekli güç doğar
“benim için de fazla olma!”
ve kaygılardan örülü dünyayı
yaşanır kılmak için bir çaba

YAKIN DURAN IŞIK

batan güneşin ışığı
hâlâ gösteriyor çatıları

kandili sönmüş olabilir sokakların
silinmiştir diyemem ama; zihnimizde
konuk eden yüzü odaların

bir ayak mesela; üşümüş ve soğuk
tanır karanlıklar içinde
bin bir şekle soktuğu yuvasını
giyilmekle

zeval bulmuyor kavuşturan bağ
birini ötekine,
ayağa düşmüş değerlerde bile,
bizi koruyor

tutup kaldırmışsın; yansıyor
uyarıyor seni beni
taşınması zor, hatırlatırken güneşi
karanlık örtmüyor, güzelleştiriyor

bir daha bir daha bakıyoruz
kahırla anlatılmış tarihe
tattıkça, aşksızlara uzak kalan acıyı
iyiden iyiye tanıyor, bıkıyoruz

solgunluğu unutturan karanlık
başımızı sokacak tek yerse
söndürdükleri lambanın ışığı
gözümüzün önünde

İKİZ TECELLİ

1

ışık tırmanarak geliyor
 tepenin arkasından
 beklemekteyken, kızıl huzmelerin inişini
 karanlıkta kalan
 az önceki dünyayı hatırlıyorum:
 kulaklar yönetiyor alışverişi
 tek dayanağı ses, çünkü insanların
 nefesin hayat buluşu, sözün öncesi

derinleşiyor etraftaki çöküntü
 kim, ne yapmalı? ben mi?
 hücremdeki zirveye çıkmalıyım
 karanlığın sakladığı, tecellilerini
 bilgiler acılı, bilgiler kesin
 besliyor benim şüphelerimi
 ara vermeksizin yaşatmaya yetiyor
 yarı canlı, tahminlerimi

2

cesareti; gelmek için, kim bulur
 karanlığa dalmış ülkeden
 sesler kesin orada ışık konuşulur
 ve egemenlik kurabilir üstümüzde
 soran gözler ışığı emerken
 kulak, şiddetle göze haset eder
 öyle bir naz ve işve çıkarıp çıkarıp
 öğretir ki hazinesinden!

fotoğrafı çekilmemiş bir yüz
 kılıktan kılığa giriyor siyah beyaz
 ışığın nezdinde sınanıyor
 kararmaktayken çevre
 kulak için bozulmuş, sesler kesilince
 göz için yapım
 ışık; gökten ağmaya denk, tırmanıyor
 cesaretsiz kulak, eski saatleri istemeye

beklediğim benim, bir kaçak
ancak o bulabilir bir yolunu
ancak o bir tecelliyle gelebilir
hamurumuz bizim, ikiz bekleyişle yoğrulu
göz, gördüğüyle beslerken vücudu
ipleri koparmış olan bulabilir
yeri dar gelmiş canı yanmış
ezelden seçmiş olan, yersiz yurtsuzluğu

ÖLÜMÜN KARDEŞİ

gündüz, düşünmeye vakit bırakmaz
kendi varlığı hakkında
sarhoş eder çünkü koşturmasıyla
doğurgan coşkuyu böylelikle dengeler,
varolanı güçten düşüren
sıcak gölgelerde bayıltır ya da

geceyse bir kuytu değil
ki sığınıp dinlenesin yorgan döşek
ikilem gecededir
sarhoşluğu siler yorucu çekişmesiyle
çıkılmaz bir sınava girersin
ölümün kardeşiyle

ölüm, varlığa temas etmeyen ölüm
yalnızca varlık var iken,
varların en kesini
düşünürken yokluğun eşiğinde
varlığın var olmaya değdiğini,
bekliyorum kardeşini
bir nur geceyi gündüze döndürüyor
bana geceyle saklambaç oynamak kalıyor,
aydınlığında çünkü sıkıştırıp duruyor
uyanık kalmayı koyuyorum yerine,
teslim alamıyor

SANCI VEREN DEĞİŞİM

çiçeğin tükenişi meyve uğruna
bir çocuğun bakışı gibi ya da
cevap olarak gülümsemeye;
değişmek bilinç ister
dıştan ya da içten nüksettiğinde
kozayı başkalaştıran bilinç
akıl veren uçucu kelebeğe

yatıştıramazsın, kabul
devrim gibi kıvamında ve kesin
değişim iyi değişmek zorunlu
saltanatıyla gelir; öyle zorlu
isterse,
âni bir dönüşle kaçsın aklın karışmasından
başkalaşmayı gözetmeli insan,
denk düşen ne olabilir esenlik dilemeye.
bir şeklin sonudur, bir şeklin oluşumu
neyi neyle değiştiriyorsun kardeş
hiç sordun mu?

ANLIK DEĞİŞİMLER

sarhoşluğu çeker; borçlu kalma
gölgeler zincirinde bir halka olmanın

direnecek ne çok şey var
bu dediğim onlardan değil
ister teslim ol ister olmazmış gibi dur
her zerresine bir tat gizlenmiş
coşkunun ağır basışına

sahip çıkmama bir şey demem
varsa bir haykırış
anlam yüklü bir anma
ve söylenmeyi bekleyen şiir
sözün ağır sarhoşluğunda
tat verenin ayak sesleri gelir

kalpler duraksar, çünkü yakalanmıştır
ne yapacağı belli olmayan yağmacıya

yağmacı altüst etse de bir süre
tanıdık mı filizlenme ya da çürüme
ne sebebi ne kanıtı vardır
kattığı ve alıp götürdüğüyle

kalptir, geçer hepsi; kendine gelirsin
ne anlam arar ne bulur ne verir
kalptir, sadece
“niye böyle oldu ki?” dersin

BEKLEMEK

beklemeyi telkin ediyorum kendime
 burada sükûnetle,
 çünkü bir çare bulmalıyım
 kısa aralıklarla darbeler vurup
 havayı dolduran tedirginliğe

beklemek; şimdi en büyük eylem
 ne yerinme tökezletebilir onu ne sevinç
 tuzağına karşı çaresizliğin,
 dört yana çekip duran tedirginlikse
 doygun bir bakışa geçit vermiyor
 her dalgayı bir başka dalgayla kesiyor
 gücü yettiğinde

“
 “ “

hatırla ağlayarak giden Yusuf'u
 okurken hani; okunur olmaktan çıkmış
 görünür olmuştu
 kuyuya bıraktılardı, merdivensiz
 ağlayarak kalmadı gittiği yerde
 beklediğinin ötesinde nice güç
 ve düşlerin acısında kendisini bekleyen
 gerçek olup gelecekti önüne.
 merdivene ihtiyacı yoktu
 kuyunun dışındakiler gerçek, kuyu düşte
 ne yani tenezzül etsin
 ötekilerin yöntemine mi baksın!
 en güçlüsünü kuracak imkânı bulmuştu,
 iş tuzak kurmaya gelse

“
 “ “

sözünden irkilmiyorsa cisimleşmiş can
ölüyken dirilmiş olmuyorsa
uykudaki kim, sen olamaz mısın?
tedirginliğe dayanak olan düşler içinde
kuyuyu hatırlamak da bahane,
şöyle kalsın ürkmesi başkalarının
özsuyun seni bırakmışsa, yürütmüyorsa
bil ki uyuyakalmışsın
gün doğduğu halde

kuyu, buraya özgü kuyu!
yukarısı ne? karanlık mı güneş mi?
emanet edilmiş iken dünya
camda devamlı kumlanan görüntüye,
kendime beklemeyi telkin ediyorum
en büyük eylemi buluyorum
gecikme değil beklemek hiç de, öyle olsa bile
geri itilişten çok daha iyi

kapı önündeki yanılısama bitirir
bir insaf aynası görmese içeriyi
tedirginlik tüketmez, bekliyorum diye
tereddüt kemiremez temkinimi

ayrılmak için ise vakit geçti

YAPIM

kim ki sarmaşık yaprağına dikkat kesilir,
canlı bir kımıldanıştı izlediği;
heyecan duyar kızarır sevinir
bilemez kimi tebrik edeceğini

başka gören olmuştur elbet
bulamaz ama etrafta bir kimseyi
kabulüne sunmak için tebrikini
içten bir şeyi beklemek olur, seçtiği

halıya atılan ilmiği gören biri
tanımıştır adanmış bir dikkati,
emeğin parlayan değerini
ne iyi demek ister, ne iyi!

SONDA

son başlangıcı düşündürür,
başlangıç gidişi getirir akla
başlıyor olmak her an mümkün
sona kalmış ağırlar olmasa

insan karar verince yürümeye
çaba bizden deyip düşünce yola
bir geçit açılır mesafelerin
dibi görünmeyen girdabında

karanlıklar ülkesine yönelmişti
âbıhayat isteyen, eski dünyada
sonsuzluk dersini verecek olan
yazgılıdır yok olmaya

SUSUZ VADI

derin vadi “atla!” diyor
dondurulmuş çağlıtıyla
gümrah yeşillik heybetini alt etmiş
atlamaya hazır yamaçların
çalkantısı içimde çözülüyor
uçurumlaşıyor sonra

otlar, karmakarışık otlar!
doğrulamaz, karşılara bakamazdım
izin vermese örtülü derinliğiniz
zevkini kazıyıp çıkarmama
hesapta herkesçe bilinen
gizli çağlıtı duyulmasa

yokluyor sessizliği derenin
beton bloklarla dizginlenmiş
bulduğum yerde bırakıyorum
dipteki sızmanın sonu gelmiş
uyum içinde uyumayan duygumla
üstünden aşıp geçişiyle taşkınların

SORU DOLU YÜZ

son olmayan bir durak beliriyor
azgın trafiğini boşlamış yolda
yorgunluk birikip dillenmeden
böylece sükûn hissediliyor
çığlıktan sonrası tükenmiş
onca uğultu arasında

sana kulak vererek yürüyorum
gürültü, sahibini boğduğunca
ilerleyen zamanı, çünkü; biliyorsun,
berzah gibi geri dönüşsüz
kulağıma engel koyanı engelliyorum
bunca kararsızlık arasında

sorusu olmayan sessizlik
daha yorucudur gürültüden,
anlamsız yüzlere yansıdığında
zamanın emilişine tanıklık ediyor,
sonsuzca tükenişi hissediyorum
soru dolu sessizlik bakarken ona

KASABA VE ÖTESİ

1

kısa kısa bölümleri kalmış
birer kitap sayılsa yeridir bizim şehirler;
yitmemesi gereken anlamı kaçırmayanlar için
yanmaktan kurtulmuş kâğıt parçalarında

kuyusu kapanmış bir çıkırık
neye ait olduğu bilinmeyen ama meydanda,
ete batmış kıymık gibi toprakta, acı veren
ustaca yontulmuş taş parçaları şurada burada

dirlik arayışıyla şimdi yapılanıyor
anadolunun ortasında yüzlerce kasaba
susuz bentlere düşmüş kemerlere nazire
dar tasarımlı caddeleri boyunca

şehrin uzağındaki kale kalıntısı
derin uğultular barındırıyor
ve kervansaray diye bilinen bir yapı
şimdi keçiler otluyor orada

yükümlülüğünü ifa etmiştir şu çeşme, kabul
üstüne düşeni yapmış taş köprü, fazlasıyla
sahipsizliği sahiplenmiş olarak bizi bağlıyor
düşlerin zenginliği içindeki dünyaya

vaktimiz yok değil bakmak için
yaratışın geçmişteki bitimsiz tablosuna,
kim kaygı duyar diye kaygı duyuyoruz
zihnimizin geleceği için hiç olmasa

uzatmış oluruz önü kesilmiş yolları
ufuk açıklığına yarasın yeter
uğramasına degeceğini düşünerek bir gün
uğrayacak olanlar için kasabaya

2

tıraşlanmış taşları bir kitaplığa denk
yitik zamanları kazandıran, yazmalarıyla
kurmayı kim başarır diye az düşünmedim
zihne ağırbaşlılığını geri verecek haritayı

okunabilen bölümlerden geliyor
okunamayan her bölüme bir karşılık
taş duvarlarda birikmiş ışığın yardımıyla
yeniden kurmayı kuruyorum kayıp elyazmasını

eritir ama bitiremez şehirler kurma isteğimi
içindekilerle birlikte yoğrularak yapılanarak
ayrılıkları ayrılık olarak bırakan
biraraya toplayan, kopmuş parçaları

bir tahayyülden ibarettir erişebildiğim
miras olarak kısa bölümleri kalmış
gerçeğin gerçek olduğunu dile getiren
bir tasavvurdur nasibim

OLDUĞU YERDE SÜRGÜN

vatanı çektiler sürgün oldum
işleyip beslenerek aynı toprakta
kök salmışken bugün senin ve benim anılarım,
hayatın tam ortasında
sarsılmaz hatları belirleyen
sınır taşı gibi kaldım kenarda

ne kaçma duygusu var
ne arayışa çıktığım başka bir ülke,
güvenle dizine sarılıp yaslandığım
dağların üstüne bulut düştü diye.
harabe kalıntıları, taze otları, çiçekleriyle
yurtsuz nasıl derim, ama yuvasız
sıla da yok gözümde

gerçeğimi inşa eden onca yıl
serbestçe gezinen hayaller, hayaletler
öyle başkalaştı ki gerek yok yer değiştirmeye

ayağım basıyor ama sürgün;
bakıyorum eski toprak, hakiki ülke
tepelere gizlenene ne diyor;
üstüne bulutların indiği.
kaçma duygularıyla ağırlaşmış köşe bucak
emilip yok olayazmış evlere,
herkesten daha fazla zül addederken
sürgün yeri sayılmayı kendisine,
ne diyor
sınırdaki taşın ruhu duymadan
rüzgârlı tarafa kaymak isteyene

vatanı çektiler çekiştirdiler içindekini
saldılar üstümüze
bazan diyorum; kimse suçlu değil
tökezlemeden durabilen ben; değilsem eğer,
bu da onun ve onların kaderi,
tersyüz ederek miskin hayaletleri

çılgınca gezileri eski gezginlerin
uzaklardan ses veriyor
yatıştırıyor burada beni
sakinleştiriyor
her karışına dokundukları yerin
inşasına katıldıkları bu ülkede
bitmez söyleşiye dönüyor sözleri
ehlileştiriyor
sürgün kalmışların sitemini

SIYRILIP ÇIKIŞ

Zülf-ü tahayyül kalmadı gerçi
devr-i Galib'deki gibi
ateşlere salan, ama baygın bırakan
kaygıları gizleyip hırpalamayan
girdapla geldi düğümü

gel de at kendini durgunluğa
büsbütün terk edilmiş suya, elindeyse
gel de anma güneşli saatlerde
sözün girdap içinde çözüldüğünü

bizi süren, oradan oraya geceler boyu
söz, kimin örsünde dövüldü

söylenemez olan söyleşiyle
bir dala tutunanlar gibi olabilsem
sıyrılır çıkardım
tırmanır da yandaki ağaca doğru

DERE BOYU

koklanabilen
nice keskinlik halinde
geliyor şiir

eski anılara yükle
biraz dayanılır olsun
içine yerleşeceği bir gergef
akıp gidebileceği kanallar bulunsun,
duyulur kelimelerin gemisiyle

şu dere boyu ışığı aleve çeviriyor
bugünkü gibi yakıcı anılarla dolu
“bu beni öldürür” dediğin şeylerle
canlılık kazanıyor aklın
nimete dönüştürüyor ayakta öylece duruşunu

öldürür dediklerin canlı tutuyor
canlılık olmasa pelte gibi

dere boyunda çekişirken
evcil duygularla vahşet arasında
dünyayı doğru yere koymak için
yamaçlar cevap veriyor bakışına

DİLE GELİŞ

ağıtlar yazdım, saklayarak
onları başlatan,
ruhuma kamçı vuran darbeleri
gömülüp izole edilmeliydi çünkü
buluncaya kadar biriktiği,
konuşarak başladığı yere
yankısı için bir ima yeterdi

acı, bir biçimde taşıyor
ruhları soylu kılan
ağıtların nasipten sayıldığı yere
ima, gonca gibi açılıyor orada
dallanıyor
öğretmensiz,
edinilmiş bir ders halinde

yerine gelmiş bir dilek mi bu;
dersini nasipten sayan için
–hayır, dua
kabul edilmiş bir dua mı bu
–açıkça duayı görmedik ama–
hem soylu bir dilek
hem bir dua ruh için,
çağrısının tam kıvamında
kendini gerçekleştirmiş bulmanın yolu

ve izlesen ruhun
yenilenişini
şehri şehir yapan, senin için
dile gelmek arzusuyla her şeyin,
işitmekle görmek arasında kararsız
geriye çekilişini
ışlıtlar içinde, eğer izlesen
dile getirilmez oluşudur ruhun
yegâne dile gelme biçimi

HABER VE SAVAŞ

HABER VE SAVAŞ

1

bildiği yanıldığını değmez,
sözüm ona iyi haber alan
sözüm ona kaynaklardan
beslenen hiç kimsenin

isteyen yüreğine baksın;
yarasına su mu serpilmiş,
nesebi gayrisahih savaşa dair
bolluğuyla yâvelerin

sebebi de bir tuhaf savaşın,
silahlar kirli ve kasalar ve kafalar;
insanlara anlatmaya değmiyor
yetiyor bilmesi üç beş kişinin

değil mi ki değmiyor yanılttığına
adı açıklanmayanların yalancısı,
bir de gri propaganda demiyorlar mı,
çekiver kuyruğunu haberlerin

1a

ne olur ne olmaz;
insanın danışacak bir yüreği olmalı
ve danıştığı zaman ona
kucak açan sığınağı

2

alevlere bırakılmış düşünceler
daha çoğunu söyler haberlerden
tırmalamadan kulakları
varlığını anlamlı kılan boyaya,
en uygun boyayı bir varlığa erdirir
sana ve bana çünkü,
aynı duyguların köpüğü üstünde
ve çünkü şiire karışarak gelmiştir

alevlere bırakılmış düşünceler
hayat verir de kelimelere
neye rastlasa eriterek var eder
ateş kesilir geçerek zihnimizden
yüreğin yarasını böylelikle dengeler
içten mi yeşerir, katılır mı dıştan bedenimize
“yarin dudağından getirilmiş”
karanfillere yer kalmadığına göre
gelir alevler içinde,
uçuşan haberlerin atmaz gayya kuyusuna
serseme çevirmez merak peşinde

yüce haberlerin yüce mirasından kalan
 bir bilgi kııntısına dönüştürülmüş olsa bile
 şiire karışan her düşünce
 haber olarak kalan habere can verir
 zora koşar ama yanıltmaz insanı
 kısa süreli uzun erimli sahnelerden
 “kızıl hâtıra titrer gözümüzde”

yanıltsa yanılttığına değen
 ilk haberin bilgisi var bir de;
 yeşeren otların ilham ettiği kadar
 yakındır ve fer verir yüreğe

2a

demek isterim ki;
 danışacak bir yürek olmalı hep
 ve danıştığı zaman insana
 ses verecek barınağı

3

var bir imha endüstrisi
 adına savaş dedikleri
 ne korunası doğa insafa getirebilir
 ne yeni keşfedilmiş çevre muhabbeti;
 inceltmiştir çocuk ve kadın resimleriyle,
 dopdolu haberler karmaşası,
 sarf malzemesi ve bedeliyle
 hesaplanmıştır üreticisi ve tüketicisi

ülkeleri borçlandıran ve borçlandığı sürece
 kaldırmak için duran
 alçaltmak için dönen değerleri,
 büyük kırımlara yol açan büyük oyuna
 barış denildiğini de öğrendik yirminci yüzyılda

ulus aşırı kanalları paranın
zora girip damar daralması hastalığına
yakalandığı her defasında,
kapasite artırdı imha endüstrisi
(ateşini düşürmeye yetmediyse elbet
aldığı silah siparişi)
ne mücadele payı bıraktı bir tarafta;
ki anlamı artsın geride kalan hayatın,
eski savaşlardaki gibi.
ne saldıranda can pahasına olmanın şerefi

İskender'in ve Darius'un karşısında,
Gallia'da Sezar'ı arkalayanlar arasında,
moğol akınlarına karşı Bağdat'ta
canını dişine takmış insanlar vardı
onlar ki beşerin ölüm oyununda,
karşılıklı;
hırıltı bıraktıkları havayı soluyarak
her harekette hayata sarılmışlardı;
yakın dövüş tabloları bugün bile acıtıcı
ama bugünkü kapışmadan daha az alçaltıcı

çünkü insansızlaştıran
 bir imha endüstrisi var şimdi,
 kendi tarafını tutanlar dahil
 elinin altında bulunan her şeyi
 ve asla aldırmayan
 öte taraftaki insan ve mekân varlığına,
 havanın solunan hacminden uzak durarak
 adı konulmadan gizlice barbarlaşmaya
 insanı insanlıktan çıkaran oyun adına
 bunca sofistike planlayıştan sonra
 yitirilmiş bir incelik payı çıkıyor
 tarihlerin yazdığı barbarlığa.
 barbarlık olarak o yazıla gelenler ki;
 sonradan okuyup tanığı olanlara
 nefret değil verdiği his; hedefsiz hayıflanma
 ve biraz sevgi biraz merhamet olan
 nefes nefese sahnelerin hikâyesi,
 insanlık yazgısının ardında
 ölüm pahasına olmanın derinliğini verdi

bazı savaşlar yaklaştırır hâtırasına
 hakkında yazılı olanı her okuyuşta,
 içinde bulunmayı alır yanına
 hakkın,
 biri tarafından hak edilişinin kanıtı.
 gurur gizlice silinirken
 zaferi tatmış bilgeliğin vakarı,
 savaşı zihinlerde kalmaya değer kıldı.
 hakkın apaçık görüldüğü yerde,
 hak kaybolurken kütük gibi sel önünde
 evini ve yurdunu korumaya azmeden,
 ya direnmiştir bir baskın girişiminde
 ya bir fesat yuvasının tepesine binmiştir
 ya da varlığını ispat etmeye icbar ile
 azmettiği yol üzerinde,
 hayati bir durumun aşır geçilmesiyle
 kahramanlar belirmiştir
 som hayatı sınayarak ölümün eşiğinde
 sükûnda ve taşkınlıktaki bilgelikte,
 hak yoksa gerçekleşemez kâğıt üzerinde
 ışımalıdır dirseklerin ve dizlerin ferinde

öyle olmasa hakkı var herkesin derdik,
mesela okyanustaki balıklar üzerinde
oysa bakalım hakkın
hak edildiğinin kanıtı nerede?

vardır eski savaşçıların bir af çerçevesi
haktır affa çerçeve çizen, zihnimize yerleşen
ve anılmaya değer dedirten
hak etmeyene bile ders veren
hikâyesi hikaye olmayan savaşların,
şu zalim bile denilemeyen zalim
imha endüstrisinin çağdaşlığından önce

savaşı unutturmayan, şeref hissesidir;
yok olmamak için başkasını yapamayan,
hikâyede efsanede ve geçmişin gerçeğinde
varlığını korumak adına
canını dişine takanların,
umudu bir saatten öteki saate taşıyanların
ve umuttan çıkmış olanların,
uyanırken her nasılsa içinde bulunup bir savaşın,
varoluştan kopmayanların şerefi
ki dokumuştur hem yürekteki sığınağı
hem dışındaki barınağı o şeref,
dengeye getirmiştir tek insanın benliğinde,
küçük savaşlarla büyük savaşımı böylece
bazılarına göre gerçekliği bulunmadan
savaşların temeline yazılan
büyük ideallerin gerçegini

ŞEYTAN BİR BİÇİMDE GELİYOR

gönül vermenin bir erdemi var
uzaktan bakan, iyi hisseder bunu
verene verdiğiinden yine de
taşır tehlikenin çoğunu
çünkü karışmayacağıının teminatı yok
şeytanın
aradaki bağ kopsun diye
en sağlam yerinden en güvenilen gün
teminatı yok
bir kere daha gelmeyeceğinin yüzüsüzce

“ne yaptım ki” dedirtebilir bir günaha
sureti haktan bir edayla
bir kere daha çöreklenir
gönül vermenin ve gönül verenin üzerine
yağdan kıl çekilişi gibi
kendini kolayca temize çıkarma
ya da kolayca bağışlanma iması bir de
en iyi insanların en iyi
gerçekten iyi yüzlerinden çıkarıp
başka iyiler üzerine boca ediyorsa,
kötü olmayanı kötünün yüzüyle
şeytan mezar kazıyordur her birine;
omuzlar üstünde çünkü öyle bir yerde,
küçük günahlar hazırlar adamı büyüğüne

pusudaki durmaz çağırır şeytanını,
destandaki ırmağın eşliğinde
kendisi dahil üç beş kişi girebilirken
suya dalmayı dener iyilerin adıyla;
paçaları ıslanmadan adım atar,
ırmağı selametle geçenler arasında
gerek bırakmadan başkalarına

şeytan ne ettiğiyle bilinmez zaten
başkalarının eliyle yalnızca,
bir uçtan boya salar koyu açık
renk verir,
insanın kendine ne yaptığına
ve illa ki öfke dolarak gelmez
karışarak başka haykırıslara

gelmeliyken düşlerden iyi bir sahne,
taşıyan her kareyi üstünde titreyerek
köpükler birer birer sönünce
alçakgönüllülüğün yerinde yeller esince
peşine takılarak ya da yanına ilişerek
içeri sökün ettiğini düşündüren
bir sahteliğe karışmak da gelir işine

stiks ırmağına girse de ıslanmayacak
bir giysi eteğı bir kişide kaldıysa,
(ırmak da giysi de giymek de doğruysa)
çekinmez artık sahteliğın
hükmetme sahteliğinden;
sahip olduğunu düşündüren bugün ona
üstünde emanet duran ya da
stiks ırmağına dayanıklı bir giysi
(dayanmak bilindi ırmak ve giysi doğrulandıysa)
tehlikeyi tehlike olmaktan çıkarır

(*Kalıntılar*’dan)

“ALDI”LAR

ALDI NEV'Î

yokluğun peşinde sürükledi de
ayrılıp gittiğin günden beri
beni bir siyah şala dolayarak,
yaktı yaralarımın kor ateşini
candan usandırdı bu gece,
ama gideremez ünsiyetimi
göklere açılan yuvasıyla kuşların;
bir kafese tıklmış bulsam da kendimi

şala benziyor süzülürken saçların
omuzlarından aşağı doğru
bir sicim kıvamında boyna dolanan
omuz atkısına dönüyor bende,
gözümün önünde belirirken
gecenin büründüğü rengiyle
sarılınca bir siyah yılan sandım,
başıma bedenime;
ürktüm,
uyandım bu gece

bahtımın mumu eriyip tükenirken
 kararan dünya ile birlikte
 ağıt yakmaya değmez; ah vah etme,
 böyle kalamaz bir rüzgâr, dedim
 önüne kattığı yaprak gibi tenimi
 girdaptan ötesine düşürür elbet,
 teselli arayan gönlüme hak verdim de
 acılara dayanabildim,
 bunlarla sadede geldiğim gece

başka yerlerde yaşamaya
 ve ortak bir düşte birleştiren
 düş içinde iki tarafa güç veren
 ayrı ayrı var olmaya yok bir diyeceğim
 ama terk edişten sonraki ayrılığa
 katlanacağını güçten düşmüş bedenim
 nasıl söyleyebilirim?

sınavdan geçtiği kadar biliniyor
 varolan aşkın kanatları, diye diye
 gönlün edasında cennetleri terk ettim
 bağlandım ama bir gün yine de
 kendinde bıraktığı müjdesine
 binlerce perdeye örtünsen de bu gece
 ötede varsın sen, diye sultanım!
 bağlı kaldım kavuşma dileğine

doğsun güneş,
 dünya bir daha ıssın Nev'î!
 yalnız aynadaki görüntüne eş
 koyu bir renge boyansan bile
 aşkın götürdüğü âlemlere dalarsın,
 aydaki lekelerin görüldüğü ölçüde
 parıldayan bu gece

ALDI FEHÎM

baktım dünya sahnesine,
 derinden derine dediği nedir diye
 dillenişini; bir dolu bir boş,
 izledim kâğıtlar üzerinde
 gördüm ki; safdilce sözleriyle,
 iç dökmeye yazgılı metinlerin
 dizgisi yanlış

acısı gerçek insanların,
 üstelik az da anlatılmamış,
 ama “biri bir şey yapsa” diyen temenniler
 çözümsüz simgeler olarak kalmış,
 büyük acılar tel tel çözülmekteyken
 doğru nüktelere giren büyük üzüntülerin
 dileği yanlış

düzenini bu çağın, boyladı gitti
 binlerce âdâb erkân sahibi
 açılmış olmaz mıydı bugüne değin?
 olmasa, bir kalıba sokulmuş gizeminin
 kurgusu yanlış

bilen bildi doğrusu
 yorumları gizlice yalanla doldu,
 uyku her koldan hücumla bölünürken
 rahatça uyanışı kalmadı istiharenin;
 olmada gittikçe şehrin pîrinin
 rüyası yanlış

gözlerinden sevgiliye bağlanıp
 tutkusuna yenilmiş aşk hastasına
 İsa hazretleri gelse ne yapsın
 böylesine, tıbbî müstahzaratın
 devası yanlış

anlam dünyasına yakın duranın
 şiirsiz ortamda olur mu hiç benzeri;
 kavrayışı ve kaleme alışında
 boş konuşmaya alışmış olanların
 sanısı yanlış

ALDI BELÎĞ

başa çıkması çetin, bağlı olanın
gücü de yetmez ki çözülp ayrılmaya
sen, düşünüyür kurduğum sıcak buluşma
bir de düşte kalmayan, yürek inciten
soğukluk verici fikir olmasa!

çekip gitmeyenden bir türlü
ve aldırışsız kalandan
kolay bir yolu yok uzak durmanın,
vazgeçerek her şeyden
bir köşeye sığınmak da güç.

kaçmak tanıdıklardan, sebepsiz uzaklaşmak
yalanlarla doluyken etraf, düşmanca
ve rastgeldikçe, canı kendine çeken
gözlere özürler sıralayarak
yalın bir öpücüğe yaklaşmak da güç.

dolaşmak şöyle kalsın kıyılarda,
gözlerden ırak
mümkün müdür uzletin başköşesi,
ortalığa serpilip dökülmüş âşıklara
ve geçmek için teklifsiz, yarin bucağına
arşınlayacak bir yolu bulmak da güç

ALDI SUBHİZÂDE FEYZÎ

yoğun sisiyle boğulmadan düşüncenin
ince bir ışık aralığı açayım dedim,
sevdiğime; düşler içinde
unutulsa yeridir; benliğim
ne olabilirdi ki zaten düşten ötede,
düş içinde bile dokunmanın şevkiyle
belirmiş iken Yusuf umudu,
yön göstermeyen çöllerde dolaşıp durma;
ne haldir bu!
ad koyamam düşkünlüğün bu kadarına

baş ağrısıyla sızlanmanın
derin çukuruna iten aldanışla
kaldığımda bile güzelliğı sezme fikri,
arzulu gözleri sabaha kadar
derin uykudan etti

görmek şarap olup sarhoşa döndürsün; varsın,
kavuşmanın dopdolu kadehi gibi
baygınlığı mahşere dek sürecek değil ya!
anlatır kızıl dudağını ey peri,
cana yakın sözleri Feyzî'nin
yalnızca duymuş olana, tat alana, anlayana

ALDI ŒEYH GÂLİB

bir kere daha kırıldı tekne,
taşlık kıyılara bindirmesiyle
başka ne olabilir ki zaten;
ayrılığın eşiğinde bir gönöl
narin bir kristale dönmüşse

içten dileğin kumaşı kesildiği gün
sevgiyle bölünmüş parça parça,
kırılğan bir gönöl düştü bize,
canların birarada kaynaştığı
hayatiyetin ilk şenliğinde

can, şöylece vardı dostun
lütuf ve incelik kapısına:
düşe kalka keder içinde;
bir bakarsın başı avuçlarında
bir bakarsın kolları dizlerinde

gün oldu, bahara erişti bülböl
yenilendi konuşma yenilendi gül
ferahlık verdi de gül sohbetine,
sonsuz dayanma gücü geldi
dalgalar gibi kararsız gönlüme

çeken nedir; aydaki lekeler, beni
ve aya benzeyen yüzdeki ben
ışık alan beyazlığı bir yana,
ayın az aydınlık yerinden daha
kararmış yıldızdır düşen bahtıma

yakın oluş tadında son söz: ey sen!
ceylan gözün bakışından süzülen
uzun yürüyüşler iken beklediğim,
neyleyim ummazdım bunu, neyleyim;
sonsuz bir bekleyiş çıktı yoluma

Gâlib böylece kaldı hayran,
Mevlevi yolunda
kimi bağlanıp kalmışken itibara
kimi Gâlib gibi sıyrılıp çıktı,
sığmadı hiç nama, nişana

ALDI TAŞLICALI YAHYÂ: KURLAR YAKUB'UN KAPISINDA

ölümcül hasta eder babayı
bir haber ulaştı Yakub'a,
güneş yükselmeden önce

duramazdı artık yerinde,
ama telaştan koşamıyordu da
o bir baba;
rüzgâr gibi düşüp kalkarak
yorgunluktan takılan bacaklarıyla
harabe gölgesi gibi yürüyordu,
'ey kurt konuş benimle' diyordu,
çıkıp gitti dağlara doğru
çöl nasıl yurduysa kendisi ve çocuklarının
dağ, kurtların yurdu

'ayrılığı çökertti zaten
çölden ibaret yaşantı yerimizde
her güzelliği yansıtan güzelliği
yokluğu, tesellisizliği
siz olabilir misiniz gerçekten
sizin yüzünüzden mi?' dedi

kaslar titretti bacaklarını,
kan damarlarda kızıştı
ve koptu durduğu yerden
oynamış dillerine vurdu kurdun utancı

(derdi neşe yapacak olan var,
sapkını yol gösterici
kurdu Yusuf'a çeviren var
şeker gibi eden, zehiri)

'bizden olamaz bu alçaklık dediler
'hayatımız üstüne yemin olsun ey nebi!'
yüzlerini yere sürdüler
Yusuf'un gıyabında, Yusuf ordaymış gibi
Yakub'un önünde eğildiler

‘tanrı elçisinin oğlu yitip gitmiş ha!
kurtttandır bu denilmiş ha!’

diye söylenerek yalçın tepelerine,
insandan gizli koyaklarına
sesten bir işaret gönderdiler:
‘gelin ey kardeşler, yüz aklığıyla
nida edin!
kırılmış gül budağı olan Yakub’un
kutlu evi önünde
dua edin,
silinsin bu iftira diye.

dağlara, kendinden emin olarak
tam yönelmeden az önce,
hür ve temiz oluşu düşündüler
sonra vurup öz yurtlarının yoluna
köpüren dumana dönüştüler

ey nebi inanma!
bu cefayı bizden sanma,
ey nebi!